

Pasažér

Pozdrav

Milé sestry a milí bratři, přátelé a hosté, vítám Vás na těchto bohoslužbách, slovy apoštolskými:
Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit: (Žalm 109, 26-27; 30-31)

26 Pomož mi, můj Bože, Hospodine, podle svého milosrdenství mě zachraň,
 27 aby poznali, že tvá ruka to byla, žes to učinil ty, Hospodine.

30 Moje ústa vzdají Hospodinu velkou chválu, mezi mnohými ho budu chválit,
 31 neboť stanul po pravici ubožáku, aby ho zachránil před jeho soudci.

Píseň: EZ 639 – Když ráno slunce vychází

Modlitba

Pane náš, chválíme tvé jméno. Ty podivuhodně vysvobozuješ a mocně ochraňuješ svůj lid, z bolesti i starosti, z bouřek a nástrah života. Dáváš se nám poznat jako ten, kdo přikazuje moři a provádí jeho hlubinami, kdo proměňuje nepokoj v utišení. Děkujeme ti, že smíme zakoušet vysvobození v Pánu Ježíši Kristu. K němu se utíkáme v bouřích tohoto věku. Ty víš, jak na nás útočí mocnosti zla. Naše srdce pod jejich útoky propadá starostem a strachu, že na poušti života zahyneme. Prosíme, přijmi nás, i když je naše víra slabá. Posilni nás svým slovem. Zažeň z našich srdcí strach a nejistotu. Zjev svou slávu jako Pán nad rozpoutanými živly. Dej, abychom se dokázali spolehnout na tvoje zaslíbení. Amen.

I. Čtení (Mt 8, 19–22)

19 Jeden zákoník přišel a řekl mu: „Mistře, budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“

20 Ale Ježíš mu odpověděl: „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“

21 Jiný z učedníků mu řekl: „Pane, dovol mi napřed odejít a pochovat svého otce.“

22 Ale Ježíš mu odpověděl: „Následuj mě a nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé.“

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Píseň: EZ 712 – V tvé síle, Pane Bože můj

Kázání (Mt 8, 23–27)

23 Vstoupil na loď a učedníci ho následovali.

24 Vtom se strhla na moři veliká bouře, takže loď už mizela ve vlnách; ale on spal.

25 I přistoupili a probudili ho se slovy: „Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!“

26 Řekl jim: „Proč jste tak ustrašeni, vy malověrní?“ Vstal, pohrozil větrům i moři; a nastalo veliké ticho.

27 Lidé užasli a říkali: „Kdo to jen je, že ho poslouchají větry i moře?“

Milí přátelé,

zachmuřené, ponurné a ztemnělé nebe. Zvířené vlny, bičované větrem bijící do dřevěných stěn rybářské loďky. Trámoví praskot. Bezradné lidské ruce, zatínající zoufalé prsty do okrajů loďky a svírající zbytky roztržené plachty. Oči vyjadřující děs a zoufalství. Ze sevřeného hrdla se dere výkřik: „**Zahyneme!**“

Sestry a bratři, možná tak nějak si můžeme představovat situaci našeho příběhu o utišení bouře. A tam na palubě lodi, která se právě stává hříčkou rozbouřených vln Genezaretského jezera, jsou učedníci. Ty bezradné a zoufalé ruce, které nemohou nic svést proti rozbouřeným **živlům**, to jsou jejich **ruce**. Ty vyděšené **oči**, které jenom přihlížejí, co se tam děje, to jsou oči učedníků. A v tomto kritickém okamžiku se tyto oči obracejí na dalšího pasažéra této lodičky, poklidně spícího navzdory živlům. Je to ten, který promluvil k zástupům posluchačů v Kafarnaum v Galilei a se svými učedníky se plaví na druhý břeh Genezaretského jezera. K němu se obracejí zoufalí učedníci: „**Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!**“

On je jejich poslední útočiště. Poslední pomoc. V jejich očích je patrná otázka. „*Pane, proč spíš, když je kolem tak divoké moře. Proč spíš, když nám hrozí smrt? Copak ti je jedno v jakých jsme úzkostech? Tobě je lhostejné postavení, v kterém se nacházíme? Všude se kolem nás v těch chladných vodách jezer otevírá hrob! Jsme hříčkou živlů, naše loď je jen skořápkou, která může být každým okamžikem stržena do hlubin a nezbyde po ní ani památka! A ty spíš!*“

Učedníci, rybáři měli zkušenosti s plavbou po jezeře. Po jeho hladině určitě nepluli poprvé. Ale vidíte, co je jim platná zručnost, co je jim platná zkušenost. „**Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!**“ Pane, podívej se, naše ruce jsou bezradné, náš život je zoufalý! Nemáme žádnou oporu. Oporou nejsme ani jeden druhému, protože si nedovedeme vzájemně pomoci. „*Hyneme!*“

Kolikrát už byl slyšet v podobných situacích zoufalý výkřik z lidských úst. Od počátku lidstva až do dnešního dne. V rozličných životních situacích a v jeho proměnách. Kolikrát člověk odhodlaně a statečně vyplul na **moře života**. Byl si jist bezpečností své lodi, byl si jistý svými zkušenostmi, spoléhal na nezištnou pomoc svých přátel a blízkých, a především spoléhal na své vědomosti a své umění. A přišla bouře, nejen ta na moři, ale bouře života. Kolik lidí na světě právě v této chvíli volá „*hyneme*“, protože se před nimi rozevírá propast zoufalství a beznaděje. A ta lidská jistota ztroskotává, naráží na skály a potápí se až na dno svých lidských možností. Člověk je na konci se vším svým uměním. A nakonec i se svým životem.

A přece je tu **jeden veliký rozdíl** mezi lodičkou učedníků a lodičkami ostatních lidských životů, které se plaví po stejně rozbouřených vlnách. Je to skutečnost, že s učedníky se společně plavil Pán Ježíš. Byli spolu na jedné lodi. A tak se na něj učedníci mohou ještě v těžké životní situaci obrátit.

Na lodi, na které není Ježíš, tam jen těžko můžeme hledat záchranu mimo vlastních sil. A učedníci tuto možnost využívají. Obrací se na Ježíše jako na poslední útočiště, budí jej a prosí o **záchranu**. „**Pane, zachraň nás!**“ A to je ten podstatný rozdíl, jestliže vypluje lidská loďka na moře života sama, nebo jestli je pasažérem také Pán Ježíš. A najednou je tu otázka, proč se učedníci bojí, když přišla bouře a oni věděli, že je s nimi Ježíš? Proč se učedníci tolik báli, když vedle sebe viděli Ježíše? Ten strach vyrůstal ze skutečnosti, že Ježíš klidně spal. On s nimi nebojoval proti živlům, zoufale nemával veslem, nebo nenapínal plachtu. A učedníci si mysleli, že o ně Ježíš nedbá. Že o ně nemá zájem. Že mu je lhostejné, co se s nimi děje. Zdálo se jim, že Ježíš je vzdálen jejich úzkosti a jejich zápasů.

Sestry a bratři, nemáme i my někdy stejné pocity jako ti učedníci? Nezdá se nám někdy, že samotný Bůh je od nás daleko, že nás ponechává napospas v těch bouřích, že nebojuje s námi? Cítíme se opuštěni, sami. Bůh o nás přes naše modlitby nedbá? Možná se nám zdá, že jsme ve své **lodce života** sami. A to by bylo to nejstrašnější poznání.

Jenže náš Bůh prožívá spolu s námi všechny naše zápasy, všechny naše starosti. Když je člověk na konci se svým rozumem, se svými silami, když se zdá, že je na dně, v propasti beznaděje, když neví kudy kam, tenkrát se vedle něj postaví Kristus. Tak jako stál vedle učedníků v lodi na hladině Genezaretského jezera. V té zmítající se lodi uprostřed bouře. „**Proč jste tak ustrašení, vy malověrní?**“ Stačí jeho vztažená ruka, stačí jeho slovo „**a nastalo veliké ticho.**“ On má moc utiшит, zachránit. Prostředky té naší lidské pomoci – ty selžou. Ukáží se jako nedostatečné. Ale jeho záchrana, jeho dílo spásy je pro každého člověka, to neseleže.

Bůh k nám přichází jako **kormidelník a lodivod**, který chce tu naši lodičku přivést do bezpečného přístavu. Přichází jako zachránce, před kterým utichají vzdušné vlny i samotná bouře a otevírá se cesta do klidného přístavu.

Dnešní příběh nemluví jenom o jednotlivci, ale promlouvá i do společenství, do církve. Neměli bychom zůstat někde v závětrí, v klidné zátocce, kde by nám bylo vcelku nějak dobře, kde bychom žili sami pro sebe. To by pro nás bylo výhodné a bezpečné. Ale také neúčinné. Neměli bychom být izolovanou, neprodyšně uzavřenou a oddělenou společností, která si žije sama pro sebe a jen v uzavřeném okruhu pěstuje svůj duchovní život. V takovém případě jsem jenom solí zmařenou, svící pod nádobou. Církev má vyplout, aby zachraňovala ztroskotané, léčila zraněné, pomáhala nešťastným a bezradným. Aby tomuto rozbouřenému světu přinášela zvěst o Kristu, dárci pokoje. Nevyhne se bouřím, těžkostem. I v ní samé je mnoho nedokonalosti, lidské slabosti, jako tomu bylo v té loďce s učedníky. Bezpečně ji ale vede bouřemi a vlnobitím a nedá jí utonout.

A jak je tomu dnes? Jsme společenstvím malé nebo velké víry? Amen

Modlitba

Pane, děkujeme ti, že ses ujal slova a na této zemi nářků a námahy. V této neklidné době tě prosíme o pokoj. Amen

Ticho – 30 sekund

Píseň: EZ 785 – Vítr se ztiší

Ohlášky

Přímlovná modlitba

Pane Ježíši Kriste, přimlouvej se za nás u svého Otce, aby nezahynula naše víra.

- Prosíme tě, posiluj naši víru, když se nás zmocňují obavy, když přestáváme věřit v tvá zaslíbení a začínáme hledat falešné opory.
- Posiluj víru všech, jimž mizí světlo tvého milosrdenství; dej, ať se dovedou cele spolehnout na tvé odpuštění.
- Posiluj víru těch, v jejichž srdcích vítězí sobectví a závist; dej, ať je přemáhají láskou k tobě a k bližním.
- Posiluj víru těch, kdo procházejí zklamáním; buď se všemi, kdo jsou upoutáni na lůžko doma nebo v nemocnicích; dej, ať najdou v tobě své potěšení.
- Posiluj víru těch, kdo se rmoutí nad lidmi, kteří tě neznají; dej, ať neustávají v práci evangelizační a misijní.
- Posiluj víru těch, kdo se trápí nad rozdělením tvé církve; dej, ať se nevzdávají úsilí o jednotu.
- Posiluj víru těch, kdo se cítí bezmocní, když vidí nespravedlnost ve světě a slyší slova plná nenávisti; dej, ať nepřestávají věřit, že tvou vůlí je spravedlnost a mír.
- Posiluj víru těch, kteří se lhostejností slyší o hladu miliónů svých bratří a sester; dej, ať se moc a pohotovost milosrdenství prokáže větší než síly zmaru.
- Posiluj víru těch, kdo jsou sevřeni úzkostí při pohledu na tvé stvoření pustošené lidským sobectvím; dej, ať nepřestávají vyznávat tvoje stvořitelská práva na tento svět.
- Posiluj víru všech nás, neboť my všichni těmto pokušením často podléháme. Dej vítězství, které přemáhá svět, víru v tebe, skrze něhož byly stvořeny všechny věci.

Každý ti v tichosti svěřujeme své osobní modlitby...

Prosíme skrze Krista, našeho Pána, ukazuj nám naši vlastní odpovědnost ve zvěstování evangelia a přijmi i tuto naši společnou modlitbu:

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Píseň: EZ 755 – Není lepší na tom světě

Posláni (Ř 6, 16)

16 Víte přece, když se někomu zavazujete k poslušné službě, že se stáváte služebníky toho, koho posloucháte – buď otročíte hříchu, a to vede k smrti, nebo posloucháte Boha, a to vede k spravedlnosti.

Požehnání (Nu 6,24–26)

*Ať Hospodin ti žehná a chrání tě,
ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,
ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen*

Píseň: Je stále přítomná